

Sygn. akt: I C 79/19 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Piasecka
Protokolant:	pracownik biurowy Roksana Rużyło

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa (...) S.A. z siedzibą w G.

przeciwko S. Ś.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego S. Ś. na rzecz powoda (...) S.A. z siedzibą w G. kwotę 242,46 zł (słownie: dwieście czterdzieści dwa złote czterdzieści sześć groszy) wraz z:

a) odsetkami ustawowymi od kwoty 23,66 zł (słownie: dwadzieścia trzy złotych sześćdziesiąt sześć groszy) w wysokości 8% od dnia 18 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w wysokości 7% od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

b) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 19,32 zł (słownie: dziewiętnaście złotych trzydzieści dwa groszy) od dnia 15 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

c) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 21,78 zł (słownie: dwadzieścia jeden złotych siedemdziesiąt osiem groszy) od dnia 23 lutego 2016 roku do dnia zapłaty,

d) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 22,89 zł (słownie: dwadzieścia dwa złotych osiemdziesiąt dziewięć groszy) od dnia 15 marca 2016 roku do dnia zapłaty,

e) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7 % od kwoty 13,35 zł (słownie: trzynaście złotych trzydzieści pięć groszy) od dnia 16 kwietnia 2016 roku do dnia zapłaty,

f) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 14,54 zł (słownie: czternaście złotych pięćdziesiąt cztery grosze) od dnia 17 maja 2016 roku do dnia zapłaty,

g) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,34 zł (słownie: osiem złotych trzydzieści cztery groszy) od dnia 16 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,

h) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,34 zł (słownie: osiem złotych trzydzieści cztery groszy) od dnia 21 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,

i) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 16,68 zł (słownie: szesnaście złotych sześćdziesiąt osiem groszy) od dnia 20 września 2016 roku do dnia zapłaty,

j) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,34 zł (słownie: osiem złotych trzydzieści cztery groszy) od dnia 15 października 2016 roku do dnia zapłaty,

k) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,34 zł (słownie: osiem złotych trzydzieści cztery groszy) od dnia 15 listopada 2016 roku do dnia zapłaty,

l) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,34 zł (słownie: osiem złotych trzydzieści cztery groszy) od dnia 20 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty,

m) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,34 zł (słownie: osiem złotych trzydzieści cztery groszy) od dnia 17 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty,

n) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,60 zł (słownie: osiem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 16 lutego 2017 roku do dnia zapłaty,

o) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,60 zł (słownie: osiem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 15 marca 2017 roku do dnia zapłaty,

p) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,60 zł (słownie: osiem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 15 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty,

q) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,60 zł (słownie: osiem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 15 maja 2017 roku do dnia zapłaty,

r) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,60 zł (słownie: osiem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 15 czerwca 2017 roku do dnia zapłaty,

s) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,60 zł (słownie: osiem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 14 lipca 2017 roku do dnia zapłaty,

t) odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 7% od kwoty 8,60 zł (słownie: osiem złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 15 sierpnia 2017 roku do dnia zapłaty,

a w razie zmiany ustawowych odsetek za opóźnienie – z tymi odsetkami,

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

3. umarza postępowanie co do kwoty 36,57 złotych (słownie: trzydzieści sześć złotych pięćdziesiąt siedem groszy),

4. wzajemnie znosi koszty procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 79/19

Uzasadnienia

Powód – (...) S.A. z siedzibą w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł do elektronicznego postępowania upominawczego pozew przeciwko S. Ś. o zapłatę kwoty 475,35 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot szczegółowo określonych w pozwie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że strona powodowa na podstawie umowy sprzedaży energii elektrycznej dostarczała stronie pozwanej energię elektryczną do lokalu wskazanego w przedmiotowej umowie. W związku z wykonywaniem usługi strona powodowa wystawiła i doręczyła pozwanej faktury VAT oraz noty odsetkowe z terminem płatności w nich określonym, które to nie zostały opłacone przez stronę pozwaną. Powód podniósł, że w celu polubownego zakończenia sprawy podjął próbę pozasądowego sposobu rozwiązania sporu wzywając pozwanego do uregulowania zobowiązania pismem z dnia 8 listopada 2017 roku, jednakże bezskutecznie.

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2019 roku, wydanym w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy L. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i skierował sprawę do tutejszego Sądu.

Pismem procesowym z dnia 12 lutego 2019 roku powód częściowo cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 36,57 złotych, obejmujące kwoty wynikające z not odsetkowych od nr (...) do (...), wnosząc jednocześnie o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 447,38 złotych wraz z ustawowymi odsetkami i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot szczegółowo określonych w piśmie oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych

Pozwany – S. Ś. stawiał się na termin rozprawy i uznał roszczenie powoda co do zasady i wysokości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 kwietnia 2012 roku pozwany S. Ś. zawarł z powodem (...) S.A. z siedzibą w G. umowę kompleksową nr (...), której przedmiotem było świadczenie usługi kompleksowej przez dostawcę do obiektu zlokalizowanego w miejscowości C., przy ul. (...). W ramach tej umowy powód – dostawca zobowiązał się do sprzedaży energii elektrycznej oraz do zapewnienia jej dostarczenia przez dystrybutora do miejsca dostarczania, natomiast pozwana - odbiorca zadeklarowała się w okresie trwania umowy do zakupu i odbioru energii elektrycznej w ilości 1200 kWh rocznie.

bezsporne, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: umowa kompleksowa nr (...) k. 66 – 66v, ogólne warunki umów kompleksowych k. 67 – 70v.

Powód w związku z umową nr (...) wystawił pozwanemu faktury VAT obejmujące rozliczenie za sprzedaż energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucyjnej za okres od dnia 29 lipca 2015 roku do dnia 26 lipca 2017 roku oraz noty obciążeniowe za wystawienie wezwania do zapłaty z dnia 9 stycznia 2017 roku, 22 maja 2017 roku 3 kwietnia 2017 roku i 9 sierpnia 2017 roku na łączną kwotę 33,60 złotych.

W dniu 28 września 2017 roku powód – (...) S.A. z siedzibą w G. wystawił wezwanie przedsądowe do zapłaty, w którym wzywał pozwanego – S. Ś. do uregulowania wskazanych w wezwaniu należności.

bezsporne, nadto dowód z innych wniosków dowodowych: faktury VAT k. 23 – 60, noty obciążeniowe k. 61 – 64, wezwanie przedsądowe k. 65.

Pozwany nie uregulował zadłużenia wynikającego z wystawionych faktur z tytułu sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucyjnej.

bezsporne

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie strony powodowej zasługuje na uwzględnienie jedynie w części, mimo niekwestionowania stanu faktycznego przez pozwanego i uznania roszczenia zarówno co do zasady, jak i wysokości. Należy jednak zauważyć, że zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

Uznanie powództwa jest bowiem aktem dyspozycyjności materialnej pozwanego, który za zasadne uznaje zarówno roszczenie powoda, jak i przyznaje uzasadniające je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne, a w konsekwencji godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego żądanie pozwu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 września 1983 roku, III CRN 188/83, OSNC 1984, nr 4, poz. 60). Istotnym jest przy tym, iż mimo, że Sąd jest związany uznaniem powództwa, to obowiązany jest jednak dokonać oceny, czy czynność ta nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. W doktrynie zauważono, że ocena, czy zachodzi niedopuszczalność uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Wskutek uznania przewodniczący zamyka rozprawę (art. 224 § 1 kpc) i wydaje tzw. wyrok z uznania, uwzględniający powództwo w zakresie objętym uznaniem.

Mając na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd stwierdził, że uznanie powództwa było sprzeczne z prawem albowiem strona powodowa nie mogła domagać się zaspokojenia przedmiotowego roszczenia w całości z uwagi na przedawnienie.

W dniu 9 lipca 2018 roku weszły bowiem w życie zmiany wprowadzone do kodeksu cywilnego ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1104), które znowelizowały przepisy dotyczące przedawnienia, a mianowicie m.in. skróciły okresy przedawnienia oraz wprowadziły automatyczne badanie przedawnienia przez sąd w sprawach wytoczonych przeciwko konsumentom.

Zgodnie z treścią art. 117 § 2¹ kc, który został dodany cyt. ustawą, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Ponadto w myśl art. 5 ust. 4 cytowanej ustawy roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Należy zauważyć, że do umowy sprzedaży energii elektrycznej obowiązuje szczególny termin przedawnienia, określony w art. 554 kc w zw. z art. 555 kc, który stanowi, że roszczenia z tytułu umowy sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy (...) przedawniają się z upływem lat dwóch. Natomiast w odniesieniu do roszczeń obejmujących opłaty związane z dystrybucją zastosowanie znajduje termin ogólny przewidziany dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz tych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, wynoszący trzy lata (art. 118 k.c.). Przy czym reguły te dotyczą zarówno przypadku, kiedy zapłaty dochodzą odrębnie OSD lub sprzedawca na podstawie wystawianych przez siebie faktur, jak i w sytuacji, gdy uiszczenia należności wyszczególnionych w jednej fakturze domaga się sprzedawca w ramach umowy kompleksowej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11 grudnia 2012 r., sygn. VI ACa 479/2012). Co do zasady bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Zatem w przypadku opłat za pobraną energię standardowo roszczenie o zapłatę staje się wymagalne z upływem terminu płatności określonego w umowie. Z reguły jest on wskazany na fakturze wystawianej przez przedsiębiorstwo energetyczne.

Niewątpliwie umowa łącząca strony była zawierana i kontynuowana w ramach działalności przedsiębiorstwa strony powodowej, którego podstawą działalności jest sprzedaż energii elektrycznej odbiorcom.

Dlatego też Sąd uznał roszczenie strony powodowej dochodzone na podstawie faktur nr (...) za całkowicie przedawnione i to zarówno w zakresie rozliczenia sprzedaży energii elektrycznej, dystrybucji energii elektrycznej oraz

odsetek, natomiast co do faktur od nr (...) do nr (...) w zakresie kwot dochodzonych z tytułu rozliczenia sprzedaży energii elektrycznej.

Sąd nie uwzględnił również roszczenia powoda w zakresie opłat za 4 wezwania do zapłaty opiewających na łączną kwotę 33,60 złotych, albowiem powód nie wykazał aby takie wezwania były kierowane do pozwanego, a nadto wątpliwości Sądu dotyczyły wysokości tych kwot. Z zebranego bowiem w sprawie materiału dowodowego absolutnie nie wynika co składa się na kwoty dochodzone tytułem opłat za wezwania, a mianowicie czy wskazane wartości dotyczyły rodzaju przesyłki czy tylko nakładu pracy na sporządzenie tych wezwań. Okoliczności powyższe nie wynikają również z przedłożonej do akt sprawy kserokopii wezwania przedsądowego z dnia 28 lipca 2017 roku. Co więcej brak jest również dowodu aby powód podjął czynności mające na celu doręczenie tego wezwania do pozwanego, tym bardziej, że pozwany zaprzeczył aby otrzymywał jakiegokolwiek wezwania do polubownego zakończenia sporu. Istotnym jest również, że korespondencja kierowana była na adres, którego dotyczyła umowa, pod którym pozwany nie przebywał od dłuższego czasu.

Powód nie wykazał również kwoty dochodzonej na podstawie faktury nr (...).

Wobec powyższego, skoro roszczenie powoda uległo częściowemu przedawnieniu w zakresie rozliczeń za sprzedaż energii elektrycznej i jednocześnie powód nie wykazał zasadności powództwa w zakresie kosztów związanych z opłatami za wezwania do zapłaty, to Sąd uwzględnił roszczenie powoda jedynie w części, a mianowicie w zakresie kwoty 242,46 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wskazanych w wyroku kwot, oddalając powództwo w pozostałym zakresie jako przedawnione i niewykazane.

Z uwagi na cofnięcie powództwa w części przez powoda ze zrzeczeniem się roszczenia, Sąd na mocy art. 355 § 1 kpc umorzył postępowania w sprawie co do kwoty 36,57 złotych.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc, który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W przedmiotowej sprawie niewątpliwym jest, że roszczenie strony powodowej zostało uwzględnione jedynie w części, dlatego też w ocenie Sądu, zasadnym było wzajemnie znieść koszty procesu.